

sætte Hartkornskatten, om end adskillige andre Hensyn ville modificere Forholdet i Praksis.

Derfor nu gives Kommunen Afgang til at oppebære 2 pCt. som personlig Skat af udenfognsboende Ejendomssejere, vil Kommunen kunne hjælpe sig paa følgende Maade. Formue- og Lejligheds skatten forhøjes til $2\frac{1}{2}$ pCt., hvilket vil udgøre af 200,000 Kr. Skatteindtægt 5,000 Kr.; hertil lægges 2 pCt. af 25,000 Kr. = 500 Kr.; altsaa i alt paa Formue og Lejlighed 5,500 Kr. Resten af de 16,000 Kr. = 10,500 Kr. — bliver da at ligge paa Hartkorn, hvilket bliver 21 Kr. pr. Tønde, og Forholdet imellem de to Skattegrundlag bliver $\frac{1}{3}$ mod $\frac{2}{3}$. Den paagældende udenfogns Hartkornsejer, der tidligere efter Hartkornet betalte 2,600 Kr.,

skal nu betale 21 Kr. $\times$ 100 = 2,100 Kr. og 2 pCt. af 25,000 Kr. = 500 —
tilsammen... 2,600 Kr.
altsaa det samme Beløb, som før; men der er skaffet Hartkornet i hele Kommunen en Lettelse af 5 Kr. pr. Tønde. Endnu stærkere føles Traangen i det Øjeblik, da en saadan større Ejendomsbesidder forlader Kommunen, og Sogneraadet paa Grund heraf pludselig maa forhøje Hartkornskatten.

Bestræbelsen for at lette den sognekommunale Byrde paa Hartkornet er saaledes ofte betinget af Afgang til mellemkommunal Beskatning. Foruden denne indirekte Virkning vil denne Reform ogsaa medføre en retfærdigere Fordeling mellem Kommunerne af anden udenfogns Skatteindtægt, der ikke hidrører fra Hartkornet alene, saasom andre Næringer, Kapitalindtægter, Arveskæftaafgifter, Tiender og deslige. Den foreslaaede Fremgangsmaade skaber ganske vist ikke direkte ny Skatteobjekter; det vilde ogsaa vanskeligt kunne retfærdiggøres at paalægge dem, der staa i Forhold til flere Kommuner, en særlig Dobbeltbeskatning. Indirekte vil der dog fremkomme et noget forøget

Udbytte af Beskatningen. Den Kommune, der skal afgive noget af sit hidtidige Statteudbytte til anden Kommune, maa fordele dette Tab paa sine egne Beboere; men blandt disse vil den Person, hvis personlige Skat har maattet deles, komme til at bære sin Del af Tabet, og denne Andel vil være en kommunal Binding, der dog fremkommer paa naturlig Maade.

Den tidligere Næringsstat i Kjøbenhavn og Købstæderne var — som en Skat paa Virksomhed — ilde set, navnlig da Næringsfriheden indskrænkede de Rettigheder, der i sin Tid begrundede Skatten. Efter Næringslovens endelige Skrafttræden (1ste Januar 1862) blev der derfor — efter Initiativ fra Købstædernes Side — først ved Lov af 23de Januar 1862 givet Afgang til at affæste Næringskatten, og dette blev Mæret efter (11te Februar 1863) saaledes lovfæstet, at Næringskatten skulde bortfalde, efterhaanden som Købstædernes ny Skatteordning blev gennemført. Ved denne Ordning blev den personlige Kommuneskat i Købstæderne den langt overvejende Hovedstat, medens den paa Landet og i Kjøbenhavn hidtil kun har været en Hjelpestat. Dette maa vel erindres, naar der forhandles om en mellemkommunal Beskatning, da en Sammenligning af „Statteprocenten“ allerede af denne Grund ikke kan opstilles. For Tiden udgør den personlige Skat over $\frac{3}{4}$ af Købstædernes Beskatning, men kun $\frac{1}{3}$ af Sognekommunernes og kun $\frac{1}{4}$ af den samlede kommunale Beskatning paa Landet, indbefattet Amtskommunerne.

I samme Grad som den personlige Kommuneskat er bleven Hovedskatten i Købstæderne, maa der føles Savn af Afgang til at beskatte udenbysboende, der drive Næring i Byen og saaledes udøve en begunstiget Konkurrence med Byens Borgere. At vende tilbage til Næringskatten vilde kun være at hæfte en Uret med en endnu større, der vilde vælte en Del af Kommunens Byrder fra Kapitalister og Embedsmænd over paa de næringsdrivende. At lægge en